

Sygn. akt I UK 230/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o rentę z tytułu
niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 21 stycznia 2015 r. oddalił apelację odwołującego się wnioskodawcy A.S. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 2 grudnia 2013 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS Oddziału w T. z 26 kwietnia 2012 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołujący się zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 12 ust. 1-3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440, ze zm.) poprzez uznanie, że skarżący jest osobą zdolną do pracy. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zabranego materiału poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy i pominięcie wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych klinicznych i uznanie, iż skarżący jest osobą zdolną do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie nastąpiło wydanie orzeczenia z pogwałceniem podstawowej zasady procesowej, to jest wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i zachodzi konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, w konsekwencji czego doszło do naruszenia prawa materialnego – art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli, w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne (pkt 1) – co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych; istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważane wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2) – co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej; zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4) – przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. np. postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Należy podkreślić, że w ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r. I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie

jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Akcentując element interesu publicznego, do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystarczy samo tylko wskazanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, lecz konieczne jest osobne przedstawienie z jakich powodów – wykraczających poza toczący się między stronami spór prywatnoprawny – skarga kasacyjna zasługuje na rozpoznanie przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sprecyzował, które z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt. 1-4 k.p.c. występują w tej sprawie, a przez to uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poza stwierdzeniem, że doszło do istotnego, zdaniem skarżącego, naruszenia przepisów prawa procesowego, skarżący nie przedstawił żadnych argumentów wskazujących na istnienie interesu publicznego, który uzasadniałby przyjęcie skargi do rozpoznania. W tym miejscu celowym jest wyjaśnienie, że Sąd Najwyższy, w ramach tzw. przedsądu nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, oczywiście poza przypadkami wymienionymi w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.